

[Fogh Rasmussen]

min tale i dag. Vi har holdt et landsmøde, hvor vi har fortalt, hvad der er vores politik. Jeg kan sige til statsministeren, at vi har udgivet en hel avis om, hvad der er vores politik. Der står noget om det liberale alternativ. Ja, vi skriver bøger om, hvad der er vores politik.

Når statsministeren så stadig hævder, at han ikke er klar over, hvad der er vores politik, må forklaringen være, at han har haft sit hoved nøjagtig samme sted som udenrigsministeren. Det må være forklaringen på, at han ikke kan høre, hvad det er, vi siger.

Statsministeren gjorde meget ud af at forklare, at der er dækning for alt det, regeringen har foreslået. Efter at have hørt statsministerens lange, lange redegørelse for, at han fandt, at der var dækning for alle regeringens udgiftsforslag, er jeg nået til den konklusion, at det, statsministeren forstår ved, at der er dækning, er, at pengene er afsat på finansloven. Det er ikke så overraskende. Det skal pengene være, ellers kommer man for en rigsret. Når man vil bruge penge, skal de stå på finansloven. Så det er ikke så overraskende, at de penge, statsministeren vil bruge, står på finansloven. Men det er jo ikke det samme som, at der er dækning. Der er jo ikke dækning, bare fordi de står på finanslovens udgiftsside.

Det, der er statsministerens problem, er jo, at han låner alle pengene. Der er et underskud på 55-56 mia. kr., og det bliver endnu større. Det vil sige, at hver eneste af de udgiftsløfter, som statsministeren har fremsat, er for lånte penge. Der er ikke dækning.

Se, forskellen på den udgiftspolitik, vi står for, og som vi også stod for, da vi var i regering, og så statsministerens og finansministerens udgiftspolitik er, at vi lagde et loft ind over, hvor store de offentlige udgifter højst måtte være. Derfor sagde vi, at hvis der skulle bruges flere penge på ét område, skulle der spares på et andet område. Vi lagde altså et loft ind. Den nuværende regering har gjort det modsatte: Den har lagt et gulv ind, som den kalder det udgiftspolitiske udgangspunkt, og det er så det udgangspunkt, fra hvilket udgifter kan stige. (*Munterhed*).

Jamen finansministeren har sandelig udtalt sig i dag til Politiken. Jeg står med artiklen her, hvor overskriften lyder: »Grebet om statens udgifter løsnest«. Og det er finansministeren, der har udtalt sig vidt og bredt til dagbladet

Politiken. »Grebet om statens udgifter løsnest«! Det er simpelt hen finansministerens politik, at man laver et udgiftspolitisk udgangspunkt, og fra det kan pengene så fosse ud af statskassen. Det er forskellen på den udgiftspolitik, vi står for, og den udgiftspolitik, regeringen står for.

Netop fordi det er så vanskeligt at styre de offentlige finanser, netop fordi der er et kæmpeunderskud på statens finanser, er det vigtigt at have en regering med ministre, der kan passe på pengene. Det, der er problemet nu, er, at vi har en regering med hele 24 ministre, der ikke kan og ikke vil passe på pengene.

Endelig lidt om det dagsordensforslag, som hr. Frank Jensen har fremsat på regeringspartierne vegne. Jeg stillede statsministeren et lidt troskyldigt spørgsmål i første runde, hvor jeg sådan spurgte, hvor stor vægt statsministeren lagde på denne dagsorden. Det var, fordi jeg ærlig talt var lidt i tvivl om, hvad det egentlig var, der stod. Man kan godt sige – jeg tror, statsministeren vil medgive, at jeg har ret i den karakteristik – at den er lidt ulden, denne dagsorden. Derfor stillede jeg mit spørgsmål til statsministeren, og nu har statsministeren givet mig et svar. Og dér må jeg sige, at efter det svar står det klart for os, at en tilslutning til den dagsorden ville være det samme som en tilslutning til regeringens økonomiske politik.

Jeg vil gerne understrege, at vi er enige i, at arbejdsløsheden er det største samfundsproblem, og enige i, at arbejdsløsheden er en trussel mod den enkeltes velfærd, og vi ville også ønske, at regeringen i sin faktiske politik gav bekæmpelsen af arbejdsløsheden højeste prioritet. Men når statsministeren i sit svar gør det klart, at et ja til denne dagsorden også er et ja til regeringens økonomiske politik, er vi nødt til at sige nej til dagsordenen. Vi tror nemlig ikke på den filosofi, regeringen bygger sin økonomiske politik på.

Det er en filosofi, der er gammeldags; den er forældet. Det er den filosofi, der siger, at staten kan skabe arbejdspladser ved, at man giver flere statslige kroner ud. Det kan man ikke. Staten har ingen penge, og det betyder, at hvis finansministeren vil give flere penge ud til at skaffe nye arbejdspladser for, må han også tage flere penge ind til at finansiere det. Og hvis han opretter arbejdspladser ved at give flere penge ud, kvæler han mindst lige så mange ar-